

El llenguatge

De i en

17/VI/1978

Indicàvem no fa gaire que existeixen casos d'alternança o concurrència de dues preposicions, de totes les combinacions possibles entre les cinc de febles existents (a, en, amb, de i per), encara que els més explicats i comentats són els de concurrència entre a i entre en i amb. Vegem, avui, alguns casos específics de concurrència entre de i en.

Potser el més conegut és el de l'expressió posar en relleu o posar de relleu. Seguint la normativa del Diccionari Fabra en què, al mot relleu, trobem l'exemple Posar en relleu els mèrits d'una persona és corrent que ens decantem per la solució amb la preposició en. Però no podem pas condemnar posar de relleu, expressió usada habitualment per Joan Coromines (Lleures, i Converses d'un filòleg pàgs 388 i 394).

Hem d'admetre també alhora en cap manera i de cap manera. Al Diccionari Fabra, a l'article manera, trobem de cap manera, però en algun text del mateix Fabra veiem usat en cap manera (Gramàtica Teide, pàg 60). I creiem que aquesta doble admissió es podria fer extensiva a en certa manera i de certa manera.

En canvi, de comú i en comú representen valors diferents, d'acord amb els exemples següents, del Diccionari Fabra: El seu cas no té res de comú amb el nostre i Viure, treballar, posseir, menjar en comú.

Amb el substantiu equip es forma l'expressió en equip: treballar en equip. Com a conjunt adverbial no es pot dir sinó en equip. Però com a complement d'un nom, del mateix substantiu treball, creiem preferible d'equip, d'acord amb un exemple de Carles Riba, al proleg del Diccionari Fabra: ben dirigit treball d'equip (pàg XIII).

No assemblar-se de res i No assemblar-se en res ens semblen solucions igualment admissibles. Però potser, en general, ens decantaríem per la primera, que creiem poder judicar més genuïna.

Albert Jané